

c. og d anførte Bestemmelser ere lagte til Grund for den ved Rigningscommissionen i de senere Aar skete Ansættelse til Hjælpeskatt i alle de Tilfælde, hvor der har været givet Anledning til en formelig Beregning, dog med Undtagelse af, at Gave ikke har været medtagen til Beskatningsberegning for den, der modtog en saadan, medmindre den maatte anses for at være af en vedvarende Natur og udgjørende en Deel af de Midler, der maatte anses for nødvendige til den paagjældende Persons selvstændige Subsistens, hvilket tydeligt vil oplyses ved et Exempel: den Søn, der havde sit selvstændige Ophold i sine Forældres Huis, ansattes ikke til Skat, om det ogsaa kunde paavises, at han af disse forsynedes med saadanne Midler, at han ellers vilde være bleven ansat til Skat, hvorimod denne Ydelse kom til Beskatning ved Forældrenes Ansættelse; den Søn, der derimod ved en bestemt Ydelse af Forældrene havde stiftet Familie, og som ikke uden denne Understøttelse vilde kunne subsistere, ansattes til Skat efter saadan Indtægt, medens den da kom til Afgang ved Forældrenes Ansættelse. Dette Princip maa man ansee for rigtigere og mere praktisk end det, der ligger til Grund for Lovudkastets Bestemmelse: at enhver Gave skal beskattes hos dem, der have modtaget den. Lovudkastets Bestemmelse under Littr. c. i denne Henseende synes ogsaa vanskeligt at kunne forenes med Bestemmelsen i den sidste Passus i denne §, at Gaver, der ere at ansee som Forskud paa Arv, ikke medregnes til Aarets Indtægter, da det vel i de fleste Tilfælde vilde være umuligt at godtgjøre denne Gavernes Bessaffenhed. Magistraten skulde derfor formene, at det var rigtigst saavel at udelade Ordet „Gaver“ under Littr. c. i § 8, som Ordene „Gaver, der ere at ansee som Forskud paa Arv“ i samme Paragraphs Slutningspassus.

At der fra Indtægten maa drages for den Næringsdrivendes Vedkommende hans Driftsomkostninger og for Embedsmændens Vedkommende hans Udgifter til Kontoirhold m. v., som bestemt i den anden og tredje Passus af § 8, kan der formeentlig ikke reises nogen Tvivl om; men ligesaa utvivlsomt er det, at det er umuligt i de fleste Tilfælde for de Nærings-

drivende selv, end sige for Rigningscommissionen, at drage en bestemt Grændse mellem, hvad der er Udgift for at holde Bedriften i Gang, og hvad der anvendes til Familiens Underhold og Betjening, eller at adskille, hvorvidt en Reparation eller Anskaffelse af nyt Inventarium er en blot Vedligeholdelse af Driften i dens tidligere Omfang eller en Udvidelse. Under en saadan Uanvendelighed af disse detaillerede Bestemmelser synes det bedre at udelade dem, end at optage dem i Loven, og der indskrænke sig til en almindelig Betegnelse af, at Driftsomkostningerne blive at fradrage Indtægten. Hvad dernæst den Bestemmelse angaaer, at Skatter og Kommuneafgifter skulle fradrages, da har denne Bestemmelse hidtil kun fundet Anvendelse paa Beregning af en Eiendoms Overskud, idet disse saavel som Prioritets Renter ere fradragne, hvorimod de personlige Skatter altid have været holdte ude af Beregningen for samtlige Skatteydere, idet de betragtedes som en ligesaa væsentlig Udgift til de forskjellige Fornødenheder for Personerne som Kost, Logis og Folkehøld. Foraa vidt som Renten af Gjæld opføres som Noget, der ordentligviis bliver at fradrage, da maa Magistraten formene, at Afdrag i saa Henseende rettest blev at tage i Betragtning under de i § 12 omtalte særlige Forhold, der kunne give Afgang til en Rempelse, da Gjælden kan være af saa forskjellig Natur, at den deels kan være stiftet saaledes, at den endnu ikke har medført nogen Byrde, deels kan være stiftet til at fremme et endnu ikke i det løbende Aar i Virksomhed traadt Foretagende, hvis Udbytte rigelig vil erstatte Byrden. Hvad tilfældig Formuesforøgelse og virkelig Formuestab angaaer, da maa Magistraten formene, at disse urettelig stilles ved Siden af Aarets løbende Indtægter og Udgifter som eensartede, men at de kun bør komme i Betragtning som medførende en større eller mindre Indtægt. Hvad endelig Bestemmelsen om Restancer og disses Afskrivning som uerholdelige og Adskillelsen mellem ældre Restancers og selve Aarets Restancers Indbetaling angaaer, da antager Magistraten, at disse Forhold ere af den Natur, at de i de fleste Tilfælde og navnlig i Tvivlstilfælde vilde berede Rigningscommissionen uløselige Vanskeligheder, og at de derfor bør udelades. Skulde